

Pytania prejudycjalne

Czy wobec postanowienia umownego przerzucającego na konsumenta obowiązek zapłaty kwoty, która na mocy przepisów prawa obciąża przedsiębiorcę, pojęcie nierównowagi, o której mowa w art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że taka nierównowaga występuje przez sam fakt przerzucenia na konsumenta obowiązku zapłaty, który na mocy prawa obciąża przedsiębiorcę? Czy też fakt, że dyrektywa wymaga, by nierównowaga była znacząca skutkuje tym, iż ponadto ekonomiczne obciążenie konsumenta musi być istotne w stosunku do całkowitej kwoty transakcji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 16 maja 2012 r. — Specsavers International Healthcare Ltd, Specsavers BV, Specsavers Optical Group Ltd, Specsavers Optical Superstores Ltd przeciwko Asda Stores Ltd

(Sprawa C-252/12)

(2012/C 227/18)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Specsavers International Healthcare Ltd, Specsavers BV, Specsavers Optical Group Ltd, Specsavers Optical Superstores Ltd

Strona pozwana: Asda Stores Ltd

Pytania prejudycjalne

1) Jeżeli przedsiębiorca jest właścicielem dwóch różnych zarejestrowanych wspólnotowych znaków towarowych w odniesieniu do

a) graficznego znaku logo;

b) znaku słownego;

i obu tych znaków używa łącznie, to czy takie używanie może stanowić używanie graficznego znaku logo w rozumieniu art. 15 i 51 rozporządzenia 207/2009⁽¹⁾? Jeśli tak, to w jaki sposób należy ocenić kwestię używania znaku graficznego?

2) Czy jakiegokolwiek znaczenie ma to, że:

a) znak słowny jest nałożony na znak graficzny?

b) przedsiębiorca jest także właścicielem złożonego słowno-graficznego znaku towarowego, który został zarejestrowany jako wspólnotowy znak towarowy?

3) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze lub drugie zależy od tego, czy przeciętny konsument postrzeże znak graficzny i znak słowny jako, po pierwsze, odrębne znaki bądź, po drugie, przypisuje im niezależną funkcję odróżniającą? Jeśli tak, to w jaki sposób?

4) Jeżeli wspólnotowy znak towarowy nie został zarejestrowany dla jednego koloru, zaś jego właściciel powszechnie używa go w konkretnym kolorze lub kombinacji kolorów w taki sposób, że znaczna część odbiorców (na części, lecz nie na całym terytorium Wspólnoty) kojarzy ów znak z tym kolorem lub kombinacją kolorów, to czy kolor lub kolory użyte przez pozwaną w spornym znaku są istotne dla całościowej oceny, po pierwsze, prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd na gruncie art. 9 ust. 1 lit b) lub, po drugie, czerpania nienależnej korzyści na gruncie art. 9 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 207/2009? Jeśli tak, to w jaki sposób?

5) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy dla całościowej oceny istotne jest to, że dla znacznej części odbiorców pozwana kojarzy się z kolorem lub konkretną kombinacją kolorów, których użyła w spornym znaku?

⁽¹⁾ Dz.U. 78, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 21 marca 2012 r. w sprawie T-63/09 Volkswagen AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 29 maja 2012 r. przez Volkswagen AG

(Sprawa C-260/12 P)

(2012/C 227/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Volkswagen AG (przedstawiciele: adwokaci H.P. Schrammek, C. Drzymalla, S. Risthaus)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylene wyroku Sądu (druga izba) z dnia 21 marca 2012 r. w sprawie T-63/09 w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 21 marca 2012 r. w sprawie T-63/09, na mocy którego oddalono skargę Volkswagen AG na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 9 grudnia 2008 r. (sprawa R 749/2007-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Volkswagen AG a Suzuki Motor Corporation.

Wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty:

- uchybienie proceduralne wynikające z naruszenia prawa do bycia wysłuchanym i przeinaczenia stanu faktycznego,
- naruszenie prawa Unii wynikające z wadliwego zastosowania art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009.

Sąd naruszył przysługujące wnoszącej odwołanie prawo do bycia wysłuchanym i przeinaczył stan faktyczny, ponieważ nie uwzględnił wywodów wnoszącej odwołanie dotyczących stanu faktycznego. Wbrew ustaleniom Sądu wnosząca odwołanie wyczerpująco wypowiedziała się na temat opisowego znaczenia określenia SWIFT w języku angielskim. Sąd nie wziął także pod uwagę zawartych w skardze wyjaśnień wnoszącej odwołanie dotyczących różnic w postrzeganiu określenia „GTI” przez odbiorców w różnych krajach.

Ponadto Sąd niesłusznie odrzucił wysunięty przez wnoszącą odwołanie argument, zgodnie z którym oznaczenia składające się z trzech liter i zawierające literę „I”, stanowiące przykłady znaczenia opisowego, zostały wpisane do rejestru jako znaki towarowe mające charakter odróżniający. Sąd naruszył także zasadę sprawiedliwego procesu, ponieważ faktowi rejestracji znaku towarowego nadał różną moc dowodową. Sąd naruszył przysługujące wnoszącej odwołanie prawo do bycia wysłuchanym, nie uwzględniając jej argumentów dotyczących niezależnej pozycji określenia „GTI”.

Wreszcie Sąd przeinaczył stan faktyczny, ponieważ nieprawidłowo zarzucił wnoszącej odwołanie, że w sposób niewystarczający domagała się ochrony sądowej znaku „GTI”. Sąd pominął również argument wnoszącej odwołanie dotyczący mocy dowodowej dowodu, z którego OHIM wywiódł domniemany sposób rozumienia omawianego oznaczenia przez odbiorców w Szwecji.

Sąd nieprawidłowo zastosował art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 207/2009, wynikiem czego naruszył prawo Unii. Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego podlega odrzuceniu, jeżeli w jednym z państw członkowskich istnieje wcześniejsze prawo do myląco podobnego znaku towarowego. Sąd rozpatrzył jednak „UE jako całość” i uwzględnił w ocenie także aspekty dotyczące krajów, w których taka ochrona znaków nie istnieje. Takie działanie stoi w sprzeczności z orzecznictwem Trybunału w sprawie *Matratzen Concord*.

Sąd naruszył prawo Unii, ponieważ określenie „GTI” zakwalifikował jako opisową wskazówkę o charakterze technicznym, mimo że w kilku państwach członkowskich zostało ono zarejestrowane jako znak towarowy. Jedynie urzędy centralne są właściwe decydować o opisowym znaczeniu znaku towarowego na ich terytorium. Tylko w przypadku wystąpienia z wnioskiem o wykreślenie znaku z rejestru organ UE może brać pod uwagę przy ocenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd unieważnienie krajowego znaku towarowego.

Ponadto Sąd niesłusznie ustanowił nowe kryteria dla oceny samodzielnej pozycji odróżniającej części znaku towarowego w ramach zaskarżonego zgłoszenia. Dodatkowo Sąd naruszył prawo Unii, ponieważ stanął na stanowisku, że sam znak towarowy nie wystarczy, żeby wskazać konsumentowi handlowe pochodzenie towaru. W ocenie Sądu konsument stara się pozyskać inne informacje poza zgłoszonym znakiem towarowym i w szczególności będzie szukał na towarze danych dotyczących wytwórcy. Wreszcie Sąd nie zastosował przesłanek prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd obowiązujących w przypadku znaków seryjnych, ponieważ odmówił zaliczenia znaku towarowego „SWIFT GTI” do należącej do wnoszącej odwołanie serii znaków towarowych „Golf GTI” i „Lupo GTI”.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 27 marca 2012 r. w sprawie T-420/10 Giorgio Armani przeciwko OHIM, wniesione w dniu 29 maja 2012 r. przez Annunziatę Del Prete

(Sprawa C-261/12 P)

(2012/C 227/20)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Annunziata Del Prete (przedstawiciel: adwokat R. Bocchini)

Druga strona postępowania: Giorgio Armani SpA, Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 27 marca 2012 r. i w efekcie utrzymanie w mocy decyzji wydanej przez Drugą Izbę Odwoławczą OHIM w dniu 8 lipca 2010 r. a doręczonej w dniu 19 lipca 2010 r., dlatego że decyzja ta była całkowicie zgodna z przepisami zawartymi w rozporządzeniu w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ i w szczególności z art. 8 ust. 1 lit. b), na który powołano się w sprzeciwie nr B1309485;